

Pentru o viață frumoasă, arzând în flacăra credinței și a iubirii

Sfântul Proroc Ilie

Cristesti1.mmb.ro

taranudanielkonstantin@gmail.com

facebook.com/Parohia „Sf. Ilie” Cristești Botoșani

Localitatea Cristești, județul Botoșani

13 Septembrie 2020

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 27 † ANUL II

DUMINICA DINAINTEA ÎNĂLȚĂRII SF. CRUCII

Sfânta Cruce este școala virtuții. Sfânta Evanghelie citită astăzi ne amintește de acea preînchipuire a Crucii și a Jertfei Mântuitorului: Șarpele de aramă, înălțat de Moise pe un stâlp, în pustie, care izbăvea de moarte pe cei mușcați de șerpi veninoși (Num. 21, 8-9). Minunea aceasta se repetă sub ochii noștri, a celor care, în pustia amară a acestei vieți, suntem mereu mușcați de ispitele și asupririle diavolului. Sfânta Biserică ridică în mijlocul Noului Israel, al poporului dreptcredincios, Crucea lui Hristos, pentru ca tot omul care privește cu credință acest semn minunat să se vindece și să trăiască (In. 3, 14-15). Într-adevăr, dacă privim cu evlavie la Sfânta Cruce și o cinștim după cuviință, vom fi izbăviți de otrava patimilor și de rănilile păcatelor, împodobindu-ne cu virtuțile creștine ale credinței, nădejzii și dragostei, prin care putem obține biruința mântuirii. Prin Jertfa de pe cruce, vina păcatului a fost ștearsă, iar prin Înviere, moartea a fost nimicită, deschizându-ni-se, astfel, porțile vieții veșnice. Împreună cu Hristos, omul cel vechi din noi s-a răstignit și s-a îngropat și tot prin El a înviat în noi omul cel nou, eliberat din lanțurile păcatului și de tirania morții. Prin răscumpărarea făcută de Hristos, noi am devenit fiii ai lui Dumnezeu, având dreptul și putința ca, sub umbrirea harului divin, prin faptele noastre izvorâte din credință, să dobândim Împărăția cerurilor. Meditând la durerile răstignirii și la moartea pe cruce a Mântuitorului nostru, ne vom umple sufletele de credință, nădejde și dragoste și prin aceasta ne vom dăltui ființa noastră după chipul prea frumos și prea iubitor al lui Hristos. Fericitul Augustin era inspirat de Duhul Sfânt atunci când vorbea despre folosul mare al amintirii Patimilor Domnului pentru viața creștină. Nici un fapt, nici una din predicile Mântuitorului n-au darul să cuprindă atâta bogăție duhovnicească precum îl are graiul Crucii. Priveliștea Patimilor Domnului ne întărește, în primul rând, credința. Acum știm în Cine credem, cunoaștem pe Cel Ce-L adorăm. Este Domnul și Stăpânul lumii, Fiul cel de o ființă cu Tatăl și cu Duhul dumnezeiesc. Este Biruitorul iadului și al morții, Care pentru noi și pentru a noastră mântuire S-a răstignit, în vremea lui Ponțiu Pilat și a murit și S-a îngropat, dar Care, cu puterea ce sălășluia în ființa Sa, Și-a reluat viața și S-a înălțat întru slavă, de unde va veni iarăși să judece toate semințiile pământului. Nu e de mirare că Mormântul gol din Ierusalim este locul cel mai sfânt din

lume pentru pelerinaj și închinare. Nu e de mirare că în fiecare an, de sărbătoarea Paștilor, coboară lumina din cer asupra Sfântului Mormânt spre a ne încredința că suntem fiii Învierii. Dacă pe celelalte morminte de pe toată fața globului pământesc stă scris: „Aici zace cutare”, pe lespedeza Mormântului de la poalele Golgotei poate fi săpată în granit inscripția: „Aici zace moartea!”. Prin Cruce, păcatul, ca o îngroșare a trupului, ca închidere a lui în groapa fără orizont a vieții trecătoare, este slăbit, subțiat, oprit. Prin Cruce, trupul și viața pământească se fac transparente pentru Dumnezeu. Prin Cruce, se dă lovitura de moarte morții, egoismului. Prin Cruce, se arată victoria generozității, a iubirii, a vieții superioare. Prin Cruce, omul adevărat din noi învie întru viața fără de moarte, în Dumnezeu. Gândul la durerea Domnului ne întărește, în al doilea rând, nădejdea că Dumnezeu nu îi părăsește pe cei ce suferă pentru Evanghelie. După întunericul încercării, răsare soarele bucuriei și al dreptății. A răsărit pentru Omul durerii, Iisus; se va arăta la fel pentru toți cei ce primesc necazurile cu încrederea că ele vin cu știința Tatălui ceresc și le poartă până la sfârșit cu răbdare și cu bărbăție. Izvor de mare încredere și de îmbărbătare este pentru noi Jertfa de pe cruce și Învierea lui Hristos. Aceste daruri ale lui Dumnezeu ne dau puteri și curaj pentru a lupta contra păcatului și pentru înfăptuirea binelui. Forță înnoitoare se naște în sufletele noastre, știind că virtutea lucrată cu credință și în duhul dragostei creștine duce la o viață binecuvântată pe pământ și ne ajută să dobândim viața veșnică. Deci, Golgota este o mare școală de înțelepciune și izvor viu de virtute. Ascultați ce zice Fericitul Augustin: „Nu-ți pierde nădejdea! Nu te teme! Căci de aceea a băut Însuși Doctorul din el, ca să nu te mai temi. Iisus a luat tot paharul suferinței”. Iar în cartea „Urmarea lui Hristos”, citim: „Hristos a primit să pătimească. Cum cutezi tu să te plângi de ceva? El a avut dușmani și bârfitori, iar tu vrei ca toți oamenii să te iubească? Cum putea-vei fi încununat, când nimic supărător nu ți s-a întâmplat? Deci rabdă cu Hristos, dacă vrei să împărățești cu El”. În sfârșit, priveliștea suferinței și a morții Mântuitorului nostru are darul de a spori în inimile noastre dragostea noastră pentru El. Dacă am lua aminte mai bine la pricina care L-a pus pe Împăratul lumii pe lemnul crucii, vom cunoaște că adevărații vinovați n-au fost nici fariseii invidioși, nici Iuda vânzătorul de sânge nevinovat, nici lașitatea guvernatorului roman care, de frică, L-a dat pe Iisus mai-marilor sinagogii să fie răstignit, ci am fost noi, păcătoșii, cu răutățile noastre. În Ortodoxie, Crucea este scaldată în raze și de sărbătorile ei, ea este împodobită cu flori. Astfel, suntem încurajați să privim spre Cruce și dincolo de Cruce, spre a vedea slava strălucitoare a Învierii și frumusețea înmiresmată a vieții veșnice. (doxologia.ro - ins non bistriteanul predici)

Sfânta Lavidă (lingurița de împărtașanie) închipuie mâna Serafimilor din ceata îngerilor care a ținut un cărbune aprins și l-a atins de buzele profetului Isaia și i-a zis: „Iată s-a atins de buzele tale va șterge toate păcatele tale și fărădelegile tale va curăța” (Isaia 6,7). Se numește Lavidă (clește) pentru că în perioada primară avea exact această întrebuințare. Cu ea preotul lua un Mărgăritar, adică o bucată din Trupul Domnului și o pune în palma dreaptă așezată deasupra mâinii stângi a credincioșilor care treceau prin fața lor, așa cum se întâmpla la Liturghia Sfântului Iacov, fratele Domnului. Folosirea Lavidei, a cleștișorului, s-a păstrat până târziu pentru ca focul dumnezeirii să nu vină în contact cu mâinile care se întinează și se murdăresc așa de ușor. **Cele două acoperaminte** pentru Sfântul Disc și pentru Sfântul Potir închipuie tăria cerului, scutecele Pruncului divin sau giulgiul și pânza de la momânt. Ceea ce poartă pe spate preotul sau diaconul la Vohodul Mare se numește **Aer**. Este simbolul norului luminos de pe muntele Tabor. Când îl mișcăm deasupra Cinstitelor Daruri, în timpul rostirii Crezului, închipuie biruința Invierii și a credinței. Sfântul Aer se mai numește și catapeteasmă, cea care desparte în timpul Vechiului Testament, Sfânta de Sfânta Sfintelor. Prosopul de culoare roșie pe care-l ținem la gură când ne împărtașim se numește **Procovăț** sau Hlamidă și are importanța lui în Sfânta Liturghie pentru că închipuie hlamida cu care L-au îmbracat pe Domnul în Pretoriu, udată de Sângele Lui cel Sfânt ce s-a scurs din Trupul biciuit.

Buretele are forma rotundă. După încheierea Sfintei Liturghii cu el se șterge Sfântul Potir apoi preotul îl pune înăuntru, ca să absoarbă emezeala și să prevină oxidarea. Preînchipuie acel burete cu care L-au adapat pe Domnul pe cruce: „Și ajungând, unul a înmuiat un burete în oțet, l-a pus într-o trestie și i-a dat să bea” (Marcu 15,36). Mai este și un alt **burete fin și dens**, potrivit pentru a aduna părticelele de pe Antimis și pentru a

Pregătirea micului creștin pentru școală este necesară a fi începută așa cum este creștinește (“Totdeauna lucrul tău, să-l începi cu Dumnezeu”), cu împărtașirea cu Însuși Trupul și Sângele Domnului din Taina Sfintei Euharistii, și acest lucru este posibil cu o pregătire specială ce presupune spovedania sinceră a păcatelor: „Să se cerceteze însă omul pe sine și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar” (ICor.11,28). Anul acesta, copiii sunt așteptați în toate duminicile lunii septembrie. Ar fi indicat ca aceștia să țină post, știind că pedagogia unei zile de post echivalează cu multe rafturi de cărți dintr-o bibliotecă. Apoi să se spovedească, iar duminică să fie împărtașiți în cadrul Sfintei Liturghii. De asemenea, atunci va fi citită și rugăciunea special alcătuită pentru elevi. Le dorim succes tuturor elevilor la început de an școlar.

În această zi, pomenirea **Sfântului Sfințitului mucenic Corneliie sutașul**. Acest sfânt a trăit pe vremea Sfinților Apostoli și este cel dintâi dintre păgâni, care a crezut. Petrecând o viață fără prihană, a văzut un înger care-l îndemna să cheme la sine pe Apostolul Petru, să audă de la el cele ce se cădea. și mergând Petru către dânsul, și spunându-i cuvântul Domnului lui și celor ce veniseră cu dânsul, și învățându-l și botezându-l i-a dat rânduială și ocârmuirea cetății Schepsia. Pe care aflând-o cufundată în idoli, a botezat pe toti cu harul lui Hristos; și chiar și pe Dimitrie ighemonul, care a crezut cu toată casa lui. Deci sfârșindu-și sfântul viața apostolește, către Domnul s-a dus.

Tot în această zi, pomenirea **Cuviosului Ioan de la Prislop**. Se spune ca un tânăr pe numele Ioan, din satul Silvasul de sus - în hotarul căruia se afla și Sf. Locas - a părăsit casa părintească, s-a închinoviat în obștea călugărilor de la Prislop, ducând o viață aleasă de rugăciune, împletită cu munca și săvârșirea de fapte bune. După un număr de ani, dorind să ducă o viață și mai liniștită, retrasă cu totul de lume, a găsit un loc, ca la 500 metri de mănăstire, pe malul prăpăstios al râului Slivut (Silvut), unde și-a săpat singur cu mari nevoințe, o chilie de piatră, cunoscută până azi sub numele de "chilia" sau iarăși "casa sfântului". Aici și-a petrecut restul zilelor în neîncetate rugăciuni și ajunări, întocmai ca mării nevoitori întru cele duhovnicești din primele veacuri creștine. Dar a fost voia lui Dumnezeu ca viața lui îmbunătățită să se sfârșească prea devreme. Spune tradiția populară că pe când își făcea o fereastră la chilia lui, doi vânători de pe versantul celalalt al prăpastiei l-au împușcat, fără să știe cine era. Așa s-a săvârșit din viață Cuviosul Sihastru sau Sfântul Ioan de la Prislop. Nu știm cu siguranță când a trăit Cuviosul Ioan de la Prislop. Presupunem că în veacul al XV-lea sau în prima jumătate a celui următor... El a fost este și va fi - pentru credincioșii din părțile Hațegului și Hunedoarei - o pildă vie de sfințenie, iar "chilia" sau "casa" lui rămâne mereu un loc de pelerinaj și de reculegere sufletească pentru toți cei ce caută cuvânt de mângâiere și de întărire în locurile de mare frumusețe naturală ale Prislopului, în care au trăit atâția cuvioși călugări cu viața aleasă și bineplăcută lui Dumnezeu. (Pr. prof. dr. Mircea Păcurariu: "Sfinți Români", ediția 1987)

Cuvinte de folos duhovnicesc de la Părintele Porfirie din Mănăstirea Hrisopighis:

“Pretutindeni se poate sfinți cineva - Este un mare meșteșug să dobândești sfințirea sufletului vostru. Pretutindeni se poate sfinți cineva. Și în Omonia se poate sfinți, dacă vrea. În munca voastră, oricare ar fi ea, puteți să deveniți sfinți. Prin blândețe, răbdare și iubire. Să puneți în fiecare zi un început nou, o nouă dispoziție, cu înflăcărare și iubire, rugăciune și tăcere” (Ne vorbește părintele Porfirie. Viața și cuvintele, Egumenița, p.243).